

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פרשת שופטים ■ ד' אלול תשע"ד 87

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: ע"ט-צ' ח"ב

לוח העמוד היומי

יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ ח"ב	ליקוי חתי
שבת	ד'	מ.	רכ"ו
ראשון	ה'	מ:	רכ"ז
שני	ו'	מא.	רכ"ח
שלישי	ז'	מא:	רכ"ט
רביעי	ח'	מב.	ר"ל
חמישי	ט'	מב:	רל"א
שישי	י'	מג.	רל"ב

מעלת הלימוד

על פן אהובי בני שמע לדברי שהם דברי רבנו הקדוש והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה, וחזק וחזק ותתחיל בכל יום מחדש, ואל תסתכל על שום בלבול ומרה שחורכה כלל, ואל תשים לבך לבלבולים כאלה כלל. רק תחזק עצמך להיות בשמחה תמיד, על אשר זכינו להיות מזרע ישראל גוי קדוש. ולבלי להיות מתנגד חס ושלום על אור האורות צח הצחצחות סבא דסבין הוא רבנו הקדוש והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה נחל נובע מקור חכמה.

אשרינו מה טוב חלקנו וכו' שהשם יתברך ברחמי הסיר מאתנו מסוה העררון המסמא את העינים ומונע הרבה אנשים מלהסתכל בספרי רבנו זכרוננו לברכה הנוראים. והם חולקים ומתנגדים עליו ועל אנשיו ועל ספריו הקדושים והנוראים מאד, ברוד ה' אשר הצילנו מזה והבדילנו מן התועים בכמה וכמה בחינות בנדאי ראוי לנו לשמח בזה כל מינו לעולם בשמחה עצומה שאין לה קץ ואין שום מרה שחורכה ועצבות שתוכל לבלבל חס ושלום משמחה זאת לעולם, כאשר שמעתי והבנתי מפיו הקדוש זכרוננו לברכה בפרוש. פי עקר ההתחזקות הוא שמחה כמו שכתוב כי חדות ה' היא מעזכם, ויתר מזה אי אפשר להאריך בכתב ותעין בספרי רבנו זכרוננו לברכה ותמצא לרות צמאונך לשמח בנפשך בכל עת תמיד אשר זה העקר.

(עלים לתרופה - מכתב ט)

תורה פ"א ח"ב

להעלות את הרגליו...

הינו על ידי שמחת הלב. כנראה בחוש שעל ידי שמחת הלב מרקדו, כמו שכתוב גבי יעקב "וישא יעקב את רגליו", ופרש רש"י: 'לבו נשא את רגליו' - ולב הוא בינה כמו שכתוב: 'בינה לבא ובה הלב מבין'.³

"כשאדם משמח עצמו בשמחה של מצוה, והשמחה גדולה כל כך, עד שנוגעת עד רגליו, הינו שמרקד מחמת שמחה... וזהו הרקוד שמעלה רגליו בכל פעם.

יגון ואנחה
צריך להכניס לתוך מעגלי השמחה גם את היגון והאנחה, שהם הדרגות הנמוכות שברגליו.

וכשלומד תורה או שעושה מצוה בכל כך שמחה, שהשמחה נוגעת עד רגליו, ומעלה את רגליו למעלה בזה נתעלים כל תומכי דאורייתא, שהם נקראים סמכי קשוט... גם הוא נתעלה. גם אדם נתעלה בממון, הנקרא רגל... גם כל המדרגות התחתונות המכניס בשם רגלים, נתעלים על ידי שמחת תורה ומצוה."

ג. עקר קיום העולם בכל דור הוא על ידי בחינת בני לוי שהוא בחינת אותם שאינם טועים בעגל ובכל הנסיונות שנסו ישראל את הקדוש ברוד הוא, שכלם הם בחינת פגם אמונה, ובני לוי דבקו בה' ובמשה רבם ולא טעו אחרי המתנגדים והחולקים על משה רבנו והם קימו את כל העולם. ועל כן באמת זכו שהבדיל ה' יתברך אותם אליו לעמד לפניו לשרתו וכו'. (ה - יז)

שמחה
כשהאדם משמח את עצמו בשמחה של מצווה - ולא סתם שמחה, אלא שמחה כזו שמביאה אותו לידי ריקוד, הוא מרים את רגליו, ומקפיץ אותם. על ידי זה - גם בשורש ובסוד הדבר, הוא זוכה להעלות את "בחינת הרגליו" אל הלב.

ה. פלפול של אמת לעין ולחפש בהתורה אמתת עמקות עצות התורה הקדושה לעבדא שזה

כשהאדם זוכה שהרגליו מתעלים... על ידי כך האמונה הקדושה נתעלה, הוא עצמו מתעלה, וגם נמשך לו שפע וממון.
"הרגלים הם נצח והוד, בחינת נביאים, נתעלים לבחינת לב על ידי השמחה שבלב, כי השמחה מעלה אותם. וזהו הרקוד שמעלה רגליו בכל פעם."²
"זה נעשה על ידי רקודו. פי הרגליו הם בבחינת נצח והוד. והם נתנשאים על ידי הלב,

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

הל' שלוחין ה'

א. עמלק הוא מעולם רצועה מרדות לישראל, שהיא בחינת נביאי השקר, בחינת מנהיגים של שקר שבכל דור ודור שרוצים בכל פעם להסתיר ולהעלים אמתת קדשת הצדיק האמת. (ה - יז)

ב. עקר התגרות והסתת הבעל דבר שמבקש תואנות ועלילות לשוב לפל, חס ושלום, לזהמת המדמה, והכסילים חוזרים לאחוריהם, שזהו בחינת מה שקורין "חסידים נפולים", רחמנא לצלן, שזה גרוע מהכל, כמו ששמעתי מפיו הקדוש. (ה - יז)

ג. עקר קיום העולם בכל דור הוא על ידי בחינת בני לוי שהוא בחינת אותם שאינם טועים בעגל ובכל הנסיונות שנסו ישראל את הקדוש ברוד הוא, שכלם הם בחינת פגם אמונה, ובני לוי דבקו בה' ובמשה רבם ולא טעו אחרי המתנגדים והחולקים על משה רבנו והם קימו את כל העולם. ועל כן באמת זכו שהבדיל ה' יתברך אותם אליו לעמד לפניו לשרתו וכו'. (ה - יז)

ד. זה כלל גדול שאין הצדיק מסתלק מן העולם עד שנולד אחר תחתיו, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה, עד שלא מת עלי זרחה שמשו של שמואל הרמתי וכן הרבה שחשבו שם. אבל צריכין לחפש ולבקש אחר זה הרבה הרבה, בפרט בדורות הללו. (ה - יז)

ה. פלפול של אמת לעין ולחפש בהתורה אמתת עמקות עצות התורה הקדושה לעבדא שזה

העקר, על ידי זה זוכין לשמחה, שהוא בחינת הרחבת הדעת והמחיו. (ה - יח)

ו. פגם המון בני ישראל הצריכים לחפש ולבקש ולקבל קדשת הצדיק מתגבר לפעמים כל כך, חס ושלום, עד שגורמים גם איזה שגיאה להצדיק הרבי האמתי בעצמו עד שהוא גם הוא נעלם מפניו הדרך איך יוכל לתקן את ישראל, ובזה יש דברים נסתרים הרבה. (ה - ט)

ז. כמו שהעולם צריכין לחפש את הצדיק, כמו כן צריך גם הצדיק בעצמו לחפש את עצמו ואת ישראל, כי גם הצדיק אינו יודע מעצמו, בפרט בדבר גדול ועמק כזה לעזר את ישראל לברר המדמה שלהם, כי לבעל בחינה קשה מאד לעזר. (ה - יט)

ח. סוף כל סוף יגמר התקון על ידי שימצאו כשרים ותמימים בכל דור ודור שהם בחינת בני לוי הנלוים אל ה' ואל הצדיק האמתי באמת, שהם חפשו ויבקשו את קדשת הצדיק האמת בכל דור עד שימצאו קדשותו בכל פעם ועל ידי זה יגמר התקון. (ה - יט)

ט. אין רצונו יתברך כלל לרחק שום בריה רק לקרב. וכמו שמצינו הרבה שהקפיד ה' יתברך על גדולי הצדיקים הנוראים על שלא למדו זכות כראוי על ישראל. (ה - כ)

י. כל מה שמתבבל מחשבתו בבלבולי המדמה ביותר כמו כן נופל למעשים מקלקלים יותר וכן חוזר חלילה, חס ושלום, עד שיכול לבוא למה שיבוא לאבד את עולמו לגמרי, חס ושלום, ועקר התקון על ידי בחינת רוח הקדש של צדיקי אמת שיוקדים מרוח הקדש של משה רבנו, עליו השלום, שעל ידי זה עקר ברור ותקון המדמה שהוא תקון האמונה. (ה - כד)

”הרבה הרבה צריך לעבר על כל אחד ואחד, כי לאו כל אדם זוכה להתתקן מיד, כי יצר לב האדם רע מנעריו, בפרט מאחר שכבר פגם וקלקל המדמה שלו הרבה קדם שבא אל הצדיק. וכל מה שעוסקין לתקנו מתגבר עליו הבעל דבר בהתגברות גדול מאד ביותר, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. על כן הרוצה לחוס על נפשו ולחשב על תכליתו לנצח באמת צריך לשום אל לבו היטב להיות חזק בדעתו בהתחזקות עצום לאחז עצמו בהצדיק הזה העוסק בתקון <<<<

המשך בענין קודם תו"פ"א ח"ב יגון ואנחה שהם הסטרא אחרא, שאינם רוצים להיות מרפבה אל הקדשה, ועל כן הם בורחים מן השמחה. על כן צריך להכריח אותם לתוך הקדשה, דהיינו השמחה בעל פרום כנ"ל. 4

עלית הרגליו

כשיזכו לברר ולהעלות את הרגליו בשלימות, יגמר בירור הניצוצות ויתבטל כח הסטרא אחרא לגמרי, ויבוא משיח צדקנו.

”כל אחד מישראל על ידי עבודתו את ה' מעלה ומברר השמחה מעמקי הקלפות, ומתפזר ביותר יגון ואנחה לשמחה, שעל ידי זה תגדל השמחה ביותר עד אשר תתברר כל השמחה בשלמות מעמקי הקלפות שאחיהזתם בבחינת רגליו, בבחינת רגליה ירדות מות פידוע. וכשתתברר השמחה משם ויעלו הרגליו מהקלפות, אז יבוא משיח ויקים, ויעמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים”. שזהו בחינת עד דמטו רגליו ברגליו, המובא בזהר הקדוש ומבאר בכתבי האר"י ז"ל. ועקר עלית הרגליו מן הקלפות הוא על ידי השמחה, שעל ידי זה מעליו הרגליו מבחינת רגליה ירדות מות, שהוא עצבות ומרה שחורה, שהוא סטרא דמותא. 5

לשחוח תמיד

האדם צריך להתאמץ בכל כוחו לעורר על עצמו שמחה תמיד, ולראות את החסדים שהשם יתברך עושה עמו בכל עת.

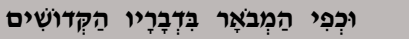
”עזרני הושיעני מלא רחמים להיות בשמחה תמיד, למדני דרכי עצותיך האמתיות בכל עת, ותזכירני ותחזקני ותאמצני בכל עת להתעורר להיות בשמחה תמיד, לזכור בכל עת טובותיך הנוראות והנשגבות אשר אתה עושה עם כל אחד מישראל ועמי בפרטיות בכל עת ערב ובקר וצהרים, מעודי עד היום הזה, את נפלאותיך וטובותיך בלי שעור הידועות לי מקרוב ומרחוק, ואת נפלאותיך וטובותיך הנעלמות ונסתרות ממני.

אשר אתה לבדך עושה עמי נפלאות ונסים נוראים וטובות נצחיות בכל עת כדי לחיותני ולקימני בקדושת ישראל לנצח. אשר אין טובה ושמחה גדולה מזאת, שכל אחד מישראל אפילו הפחות שבפחותים כמוני, זוכה לכמה נקודות טובות בכל יום, לקים מצוות הבורא יתברך אשר הם חיינו ואורך ימינו לעולמי עד ולנצח נצחים. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתינו. 6

שחחת המצוות

על ידי השמחה - זוכה לכל טוב, ומוחלים לו על כל עוונותיו.

”כשמתגבר איש הישראלי אף על פי שעשה מה שעשה ומשמח את עצמו בהנקה טובה שמוצא בעצמו עדין, ומתפזר כל היגון ואנחה לשמחה שאומר, אדרבא, זהו עקר שמחתי וחדותי שמרחק כזה שעשה מעשים פאלה זוכה אף על פי כן לומר בכל יום פעמים שמע ישראל וכו', ואם לא הייתי זוכה אלא לזה לבד גם כן ראוי לי לשמח כל ימי חיי, מפני שכן שאני זוכה עוד לכמה וכמה מצוות יציאת ותפלין ושאר מצוות שאפלו הפחותים שבישראל מקיימן בכל יום,

וכפי המבאר בדברי הקדושים בלקוטי תנינא סימן פ"א שברקוד הרגליו מחמת שמחה של מצוה מעליו את האמונה עין שם וכפי הנראה בכל ספורי מעשיותיו הקדושים שגמר כל ספור המתחיל וייהי היום' סובב והולך להספור שמקדם, מפני זה יש לרמוז לפי עניות דעתי גם בהמעשה הזאת שגמר הספור המתחיל וייהי היום' שהוא המעשה של זה שבלא רגלים סובב והולך לגמר הספור שמקדם, שהוא המעשה של הברן מלך שנפל מהאמונה, שהשגי דברים האלה לא גמר אדמו"ר ז"ל כי זה נזה ספור אחד הוא כי זה שבלא ידים בנגון ידיו הקדושות מתקן ומרפא את הבת מלכה, וזה שבלא רגלים במחול ורקוד רגליו הקדושים מתקן ומעלה את הברן מלך שנפל מהאמונה,

וזה כל המלחמה עתה בעקביביות משיחא אשר האפיקורסות יורד מן השמים והולך ומתגבר בכל עת ועת, וממילא מתגבר על ידי זה גם שאר כל החטאים ועוונות ופושעים והברן מלך (שהם כלל נשמות ישראל שנקראים בני מלכים) מחמת שנוולד עם טוב (כי נמשכו ממחשבה עליונה דקדשא בריהו הוא) קול דודי דופק ונוקש בקרבו בכל עת ועת שעל כן הוא זוכר את עצמו בכל פעם היכן אני בעולם ומה נעשה עמי וכו', אבל תכף ומיד כשמתחיל להשתמש עם שכלו חוזר ונתחזק אצלו החכמות של אפיקורסות, ובשביל זה הסוף שצד גם ממלכותו וממשלתו כמובן שם כי מלכות הוא בחינת אמונה, והם תלויים זה בזה כידוע

ואביו של הברן מלך כשצפה וראה כל זה הזהיר אותו העקר על שמחה, שיתחזק עצמו בשמחה גם בעמק נפילתו וירידתו ממלכותו ואמונתו, כי זה כל תקונו כי זה הוא אהרונותא דלתתא שיתעורר עליו ביותר ויותר שמחת המחול ורקוד הרגליו של הבעטליר השביעי, שעל ידי זה בעצמו יחזר למלכותו ואמונתו ביותר שאת ויתר עז.

(כוכבי אור - אמת ואמונה ט"ו)

ואם אני עדין רחוק מהשם יתברך, ועדין לא יצאתי מחל אל הקדש אפלו כחוט השערה, אדרבא, זהו עקר שמחתי ביותר שאף על פי כן אני בכלל ישראל ואוכל מצוה בפסח ומתענה ביום הכפורים ויושב בסוכה וכו', וכל מה שהבעל דבר וכת דיליה מכניס בו עצבות ומרה שחורה, הוא שמח ביותר, כי אדרבא, זהו עקר שמחתי שמרחק כמוני יזכה לגע בדברים קדושים ונוראים פאלה, וכל מה שאני רחוק ביותר שמחתי גדולה ביותר, שגם אני זוכה לדברים קדושים ונוראים פאלה יציאת ותפלין ושבת ויום טוב וכו' וכו',

1. לקוטי עצות על התורה - אמת ואמונה נ"א.
2. ליקוטי מוהר"ן תורה פ"א ח"ב.
3. ליקוטי מוהר"ן תורה ל"ב.
4. ליקוטי מוהר"ן תורה כ"ג ח"ב.
5. ליקוטי הלכות אה"ע - ה' פרי"ו ואישות הל' ג - יג.
6. לקוטי תפילות מ' ח"ב - על תורה פ"א ח"ב.

כֵּלָא וְלִית לְעֵלָא מִינְיָה, בְּרוּךְ הוּא וּמְבָרַךְ שְׁמוֹ תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, וְלָמִי שְׂזוּכָה לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ וְלִשְׂמַח בְּשִׂמְחָה הַזֹּאת, בְּיָדָי זֶה לְכָל טוֹב וְיִמְחַלוּ לוֹ כָּל עוֹנוֹתָיו, וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה יְחִוּד גְּדוֹל לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׂאֵמֵר רַבְּנוּ זְכָרוֹנוּ לְבִרְכָה שְׂנַעֲשֶׂה יְחִוּד גְּדוֹל לְמַעְלָה עַל יְדֵי בְּדִיחָא דְעֵתִיָּה, עַל יְדֵי שְׂאֵישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי מִשְׂמַח אֶת עֲצֻמוֹ וּמִשְׂבֵּר הָעֲצָבוֹת וּמִהֲפֹכוֹ לְשִׂמְחָה."

כִּי מִי שֵׁשׁ לוֹ מִחַ כָּל שְׂהוּא וְיֵשׁ לוֹ אֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּה' וּבְתוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, יָכוֹל לְהַתְנוּצֵץ לוֹ מִרְחוֹק גְּדוֹל מַעֲלַת יְקָרַת קְדוּשַׁת כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה שְׂאֵנוּ זֹכִין לְקַיֵּם בְּכָל יוֹם, אֲפִלוּ הַפְּחוּת שְׂבַפְחוּתִים, וּבַפְּרָט מֵה שְׂאֵנוּ זֹכִין לְיַחַד שְׁמוֹ בְּכָל יוֹם פְּעֻמִּים, שְׂזָהוּ עֵקֶר הַכֹּל, שְׂאֵנוּ זֹכִין לְהֶאֱמִין בְּה' אֱלֹקִים אֶמֶת יְחִיד קְדָמוֹן בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים אֶחָד יְחִיד וּמְיַחַד לְעֵלָא מִן

>>>>

נִפְשׁוֹ וְלַחֲפֵשׁ וּלְבַקֵּשׁ עֲמֻקּוֹת אֶמֶת עֲצוּתוֹ וְדַרְכֵי הָאֱמֻתִּיִּים וְהַתְּמִימִים, וְלִקְיָם אַחֲזָתוֹ וְלֹא אֲרַפְּנוּ עַד וְכוּ'."

יא. צָרִיךְ כָּל אָדָם לְזַכֵּר אֶת ה' בְּנִסְיָעוֹתוֹ בְּדַרְכֵּי, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב בְּפָרָשַׁת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא אֲמוּנַת הַיְחִוּד, "וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדַרְכֵּיךָ וְכוּ'", הִינּוּ שְׂיִכְוֹן בְּנִסְיָעוֹתוֹ בְּשִׁבְלֵי הַתְּכֵלִית הַנְּצַחִי, כְּגוֹן בְּמִשְׁאֵל וּמִתְּן שְׁנוֹסֵעַ לְהַרְוִיחַ מִמּוֹן כְּדֵי שְׂיִתֵּן צְדָקָה מִכָּל שֶׁפֶן כְּשֶׁנוֹסֵעַ לְדַבֵּר שְׂבַקְדָּשָׁה, בְּפָרָט כְּשֶׁנוֹסֵעַ לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק אֶמֶת לְשֵׁם שְׂמַיִם וְאֲזוֹי עַל יְדֵי נְסִיעָתוֹ מִתְּשׁוּבָה תְּקוּן גְּדוֹל, כִּי מַעְלָה הַכֹּל לְשֶׁרֶשׁ הַשֶּׁכֶל הָאֱמֻתִּי מֵאַחַר שְׂפָנִימִיּוֹת פְּנִינַת נְסִיעָתוֹ בְּשִׁבְלֵי ה' יִתְבָּרַךְ וְתוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְגַם כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּכַנְגְלֵי נִתְתַּשְׁן בְּחִינַת אֶזְרָא. (ה - ח)

אָדוֹן הַשְּׂמֵחָה וְהַחֲדוּהָ, אֲשֶׁר עוֹז וְחֲדוּהָ בְּמִקוּמָךְ, וְאִין עֲצָבוֹת לִפְנֵיךְ כֻּלָּל. עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים שְׂאִזְכֶּה לְשַׂמַּח אֶת עֲצֻמִּי בְּכָל עֵת תְּמִיד, וְתִלְמַדְנִי דַעַת וְדָרֶךְ עֲצָה תּוֹדִיעֵנִי, בְּאוֹפֵן שְׂאִזְכֶּה לְהַתְגַּבֵּר וְלְהַתְחַזֵּק תְּמִיד עַל הַיְגוֹן וְהַאֲנַחָה וְהָעֲצָבוֹת, לְהַרְחִיקֵם מֵעָלַי וּמֵעַל גְּבוּלִי, לְבַלִּי לְהִנַּחֵם לְכַנוּס לְאַחֲזוֹ וְלִיגַע בִּי כֻלָּל חֵס וְשִׁלוֹם, רַק לְהַתְגַּבֵּר בְּכָל עוֹז לְהַמְשִׁיךְ עָלַי שְׂמֵחָה וְחֲדוּהָ תְּמִיד, אֲגִילָה וְאִשְׂמַחַח בְּךָ וּבִישׁוּעַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וּבְנִפְלְאוֹתֶיךָ וְחֹסְדֶיךָ הַרְבִּים וְהָעֲצוּמִים אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּי וְאֲשֶׁר אֶתָּה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת עִמָּי. אֲשֶׁר בְּחֹסְדֶיךָ הַנִּפְלְאִים תִּמְכַּת גּוֹרְלִי לְהִיּוֹת מְזוּרַע יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁתְךָ, אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיִּי עוֹלָם נִטְעַת בְּתוֹכָנוּ. "חֲבַלִּים נִפְלוּ לִי בְּנַעֲמִים אִף נִחַלַת שְׂפָרָה עָלַי".

זְכַנִּי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְהַתְגַּבֵּר וְלְהַתְחַזֵּק בְּכָל עֵת, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי הַשְּׂמֵחָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּפְלְאָה הַזֹּאת תְּמִיד. וְאִזְכֶּה לְחַזֵּק אֶת עֲצֻמִּי בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כֹּל כֵּךְ, עַד שְׂתִּגַּיעַ הַשְּׂמֵחָה לְרַגְלֵי שְׂאִזְכֶּה לְרַקֵּד מַחֲמַת שְׂמֵחָה. וּבַפְּרָט בְּשַׁבְּתוֹת ה' וּבְמוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קְדוֹשׁ וּבַחֲנוּכָה וּפּוּרִים וּבְשַׂאֲרֵי שְׂמֵחוֹת שֶׁל מְצוּהָ, תִּהְיֶה בְּעֲזָרְי תְּמִיד לְשִׂמְחָתִי בְּכָל עוֹז עַד שְׂאִזְכֶּה לְרַקֵּד הַרְבֵּה מַחֲמַת שְׂמֵחָה. וְאִזְכֶּה לַעֲסוֹק בְּתוֹרָה וְלַעֲשׂוֹת כָּל הַמְצָאוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כֹּל כֵּךְ עַד שֶׁהַשְּׂמֵחָה תִּגַּיעַ עַד רַגְלֵי, וְאִזְכֶּה לְהַעֲלוֹת אֶת הַרְגְּלִין לְמַעְלָה. (לקוטי תפילות מ' ח"ב - על התורה)

**לעשות
מתורות
תפילות**

תו"פ"א ח"ב

מאחורי הסיפור

"וְכִשְׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצָה לְטַעַם תְּפִלּוֹת עֲשֶׂה שֶׁל אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי, שֶׁהוּא צָדִיק, אֲזִי הִיא בְּחִינַת אֵיבָר מִן הַחַי, שֶׁהוּא אֲסוּר בְּאִכְלָהּ, וְצָרִיךְ שְׂחִיטָה לְהַתִּירָהּ. עַל כֵּן צָרִיךְ שְׂבִיבָא עָלָיו בּוֹשֶׁה שֶׁהִיא שְׂפִיכוֹת דְּמִים, בְּחִינַת שְׂחִיטָה, שֶׁהִיא מְטַהֶרֶת הָאֵיבָר מִן הַחַי, וְאֲזִי יוֹכַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְטַעַם תְּפִלּוֹת עֲשֶׂה שְׂלוֹ, בֵּין מְצוֹת עֲשֶׂה אַחַת בֵּין מְצוֹת רְבוּת." (ליקוטי מוהר"ן - תורה פ"ג ח"ב)

מי יגיד "אתה הראית"?

עמי היצר הרע ואמר, שהוא רוצה לומר אתי יחד "אתה הראית?".
שאלתי: "מי אתה שתהא ראוי לכך?"
שאלני הוא חזרה גם כן בלשון זה: "מי אתה שתהא?"
החזרתי לו: "אני למדן." "ראוי והגון לכך?"
השיב הוא לי: "גם אני למדן."
שאלתי: "היכן למדת הלכות, ש"ס ופוסקים?"
השיב לי חזרה: "והיכן למדת אתה?"
אמרתי לו: "למדתי אצל הגאון פלוני ופלוני."
החזיר לי: "גם אני הייתי שם עמך בלימודך."
אם כן, החזרתי לו: "אבל חסיד אני." גם אני למדתי אצל הגאונים שהזכרת לפני.
אמר לי בנחת: "גם אני חסיד."
שאלתי אותו: "והיכן קבלת תורת החסידות?"
אמר הוא לי: "והיכן קבלת אתה דרכי החסידות?"
עניתיו: "אצל הרבי הקדוש ממיזריטש."
והוא מחייך עוד יותר: "גם שם הייתי עמך במחיצתך וקבלתי דרכי החסידות עמך יחד. לכן גם אני רוצה לומר עמך 'אתה הראית'."
כשראיני שאינו מניח לי ומחזיקני בחוזקה לומר דווקא עימי "אתה הראית", הנחתי הטלית מידי ואמרתי לו: "אם אתה למדן ואתה חסיד, אמור אתה!"
עכשיו בבקשה תגיד לי: מה הייתי יכול לעשות אחרת?!"

בכל הגליל, ועכשיו עשה שטות זו. הוסכם גם בדעת הגביר לביישו, ושלא עוד הפעם את השמש להגיד לו, שלא יעשה עוד שהות, רק אם ירצה לומר יאמר מיד, ואם לאו, יעזוב התיבה וילך לו אל מקומו ויעמוד אחר תחתיו. אבל בטרם הספיק השמש לגשת אליו, נשמע פתאום קולו של חתנו, אחר דמימותו ושיקול מחשבתו:
"אם אתה למדן ואתה חסיד, אמור אתה "אתה הראית". ועזב את התיבה והלך לו למקומו שבבית הכנסת.
ראה חותנו מעשהו ונתמלא רוגז ודאבון נפש עוד יותר, שבמקום שקווה לקבל נחת ולנחול כבוד על ידי חתנו קיבל חרפה ובושה. מכל מקום שלא שאלו בכל משך הזמן של ההקפות על מעשהו.
הלכו הביתה: החותן הלך בפחי נפש, שרוי בצער ובחמה, והחותן היה הולך שמח וטוב לב. היה חותנו של ר' לוי יצחק תמה מאוד על הנהגתו. סוף כל סוף לא עצר כוח, ובאמצע הסעודה, כשראה כי טוב לב חתנו עליו, שאלהו: "בני, אמור לי, מה ראית כי עשית דבר מגונה זה, שנראה כשיגעון חס ושלוה ולא כמעשה של בר דעת?"
פתח ר' לוי יצחק וספר לו: "מיד, כשעמדתי לפני התיבה ופשטתי ידי ליקח הטלית כדי להתעטף בה ולומר "אתה הראית", נשתתף

הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצוק"ל היה בילדותו עליו גדול ונשתדך בו גביר אחד מפורסם, ר' שמואל פרץ מעיר לוברטוב, והיה מתפאר בחתנו.
אחר חתונתו בשמחת תורה הראשון כיבדו הקהל את חתן הגביר שיאמר "אתה הראית" לפני התיבה. כוונתו בזה לכבד את הגביר ולעשות לו נייחא.
ירד הרב לפני התיבה ונתייצב שם, והטלית היתה מונחת על התיבה. נטל הטלית בידו ללבשה והניחה חזרה על התיבה. כן עשה כמה פעמים.
כל העולם היה עומד בעיניים צופיות עליו שילבש את הטלית ויתחיל לומר "אתה הראית" והוא לא שת לבו כלל והיה עומד דומם. לבסוף היה הדבר לטורח על הקהל לעמוד ולהמתין, ושלאו אליו את השמש של בית הכנסת בשם ראשי הקהל, שמבקשין אותו שלא יטריח את הציבור ויאמר "אתה הראית".
החזיר: "הן, לא אטריחם, חס ושלוה!"
נטל טלית ללבשה, וכמעט שלבשה עזבה שוב מידו והניחה על התיבה ולא רצה לומר "אתה הראית".
והגביר, חותנו, בראותו מעשי תעתועים אלו של חתנו, היה מתבייש מאוד בפני העולם, שהיה מתפאר בחתנו שאין חכם ועילוי כמותו

בגדי אדם מרמזים על מידותיו של אדם.

(בגדים א')

סודרא' - "סוד ה' ליראיו" (מסכת שבת ע"ז - ב')
סודרא - דרך תלמידי חכמים לעטוף סודר.

סודרא סוד ה' ליראיו כו'. בגדי אדם מרמזים על מידותיו של אדם, כמו שכתוב: "בכל עת יהיו בגדיך לבנים וגו'", ובמעלות המדות היא היראה, ועל כן שם הסודר המורה על זה הוא מיוחד ליראי ה', וקל להבין.

(מהרש"א שבת ע"ז - ב')

ועל כן צריכין ישאל להיות פרושים ומבדלים מן השבעים אמות בכל הענינים הן באכילה ושתיה והן במלבושיהם. והבגדים של האדם מרמזין על מידותיו של האדם, כמובא בספר הא"ב אות בגדים, כי המלבושין הם כפי תקון הברית של כל אחד, שבו תלוי כל המדות פי' עין במאמר סימן כט ה"ל, שעקר תקון הבגדים שיהיו בבחינת בגדים לבנים, כמו שכתוב, "בכל עת יהיו בגדיך לבנים". הוא תלוי בתקון הברית, שהוא פליליות הגידון, עין שם. ועל כן ישאל משגין במלבושיהם מכל השבעים אמות ויש להם כמה מידות בהבגדים, כגון ציצית ושיט"ז. כי הבגדים של ישאל יקרים מאד, כמו שכתוב, "ורבים שלמותיך פריח לבנון".

(ליקוטי הלכות יו"ד - חקות העכו"ם א')

"ובכלל ענין זה שלא תמצא בו שום מידה מגונה, שהמדות מושאלות בלשון בגדים כמו שידעת, וחסרון מדה אחת בין שאר מידותיו הרי הוא ככתם בבגד. וכמו שהכתמים רישומן ניכר בבגדים הדקים והנכבדים יותר מן הגסים כך מדה מגונה אצל החכם מגונה ביותר ולא יקל בעצמו לשום מדה מגונה ואפילו נעשית בצניעות, ויבוש מנפשו במקום שאין שם בושת אחרים.

ודרך צחות אמרו: 'איזהו תלמיד חכם שנחזיר לו אבידה בטביעות העין, זה המקפיד על חלוקו להפכו כלומר, אפילו חלוקו שאינו נראה לבריות אם לבשו שלא כתקנו מקפיד עליו עד שיהפכנו.

(המאירי שבת קי"ד - א')

וכעין זה אמרו חז"ל: "איזהו חכם זה שמקפיד על חלוקו להפכו", שרוצה לומר שיתבונן תמיד על טבעו ומהותו, ואם יראה כי קצת תכונות ומדות רעות דבקות ואחוזות בו מבטן ומלידה, כאשר ידבק הבגד ואף כי החלוק (דאס העמד), על עור ובשר איש, אם מצד חומרו הרע בטבעו או מצד מזגו, ימהר להסיר מעליו כאשר יפשוט איש את בגדו ויחליפנו באחר.

(עקידת יצחק הערות - שער ס"ג הערה י')

וכן הוא גם בבגדי הכהונה ומעשיהן, כי לא לבד יורו בכלל על חובות הישראלי להסיר מעליו המדות הרעות, שהן בגדיו הצואים, ולהלביש מחלצות ובגדים נקיים שהם המדות הטובות והיקרות, (אשר על כן נקראו הגדים בלשון הקודש גם בשם מדות, כמו "ולבש הכהן מידו בד" ובלשון העמים יורה שם האביטוס גם על תכונת בגדי האדם (אויף דיא טראכט) גם על תכונת מידותיו בכלל (אויף זיינען קאראקטער) כ"א גם על פרטי בגדי יורו, על הדרת מדות רעות ידועות, לקנות תחתיהן המידות הטובות והיקרות המתנגדות להן, ועל כן נאמר גם בהם "לזכרון, או לזכרון לפני ה' תמיד".

ועל זה יורה גם מאמר המדרש: "למה נכתבו וכו' ולומר לך מה קרבנות מכפרים" - משכיל ומבין להסיר חטאו, ולהשיב דרכו מרעה, כן יועיל לו גם העיון במעשה ובגדי הכהונה ותכונתם תמיד לטהר מידותיו ותכונותיו הנפשיות מכל סיג וחלאה, ולהיות בכל עת בגדיו לבנים."

(עקידת יצחק הערות - שער נ"א הערה א')

א'ל'ול'

תיקונים

שמעתי מפיו הקדוש שבימי אלול שנוהגין ישראל לומר תיקונים ותפלות ובקשות אחר התפלה וכו', ומאחרין יותר בבית הכנסת ובבית המדרש, אמר: שמהגון של התקונים ומה שהלב כואב וחלש מחמת שמתאחרין בבית המדרש, מכל זה נעשין דברים גבוהים וגדולים למעלה.

(שיחות הר"ן - רצ"ד)

כוונת התקיעות בחודש אלול

וכל אדם יתעורר מאוד בהתקיעות של ראש חודש אלול, שהיה שלא יטעו עוד לחטוא, גם האדם יתעורר ויזכור בחטאיו ועוונותיו ופשעיו, ויעשה מוסכם חזק נאמן וקיים שלא יטעה עוד ולא ישוב לכסלה, ומודה ועוזב ירוחם. אחר כך בתקיעות בכל יום ויום יקיים אם יתקע שופר בעיר, ויהיה חרד לעורר בתשובה ויתקן כל המעוות לעשות תשובה על כל ענין וענין. כי השופר מורה על התשובה, כענין שכתב הרמב"ם בשופר של ראש השנה פרק ג' מהלכות תשובה (ה"ד) זה לשונו: אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב, רמז יש בו, כלומר עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה. ויהיו דברים אלה נמשכים למה שאמרו בירושלמי (דר"ה) וזה לשונו: הך בר נש דדמיך בריש שתא ועוסקים בדיניה לעיל מורה עצלה, דכתיב מה לך כי נרדם. ונראה דלאו דוקא ישן ממש, אלא אפילו ער ויושב בטל ואינו מבקש על נפשו בתפלה ובתחנונים ישן מקרי, ואדם מועד לעולם בין ער בין ישן, אם אינו עוסק בתורה ובמעשים טובים. התעוררות הזה יתעורר בכל יום מימי אלול בתקיעת השופר.

(השל"ה הקדוש - מסכת ראש השנה - פרק תורה אור)

התעוררות

"ויהיו דברים אלה נמשכים למה שאמרו בירושלמי, וזה לשונם: הך בר נש דדמיך בריש שתא, ועוסקים בדיניה לעיל, מורה עצלה, דכתיב: (יונה א, ו) 'מה לך נרדם'!!! ונראה, דלאו דוקא ישן ממש, אלא אפילו ער ויושב בטל, ואינו מבקש על נפשו בתפלה ובתחנונים, ישן מקרי, ואדם מועד לעולם בין ער בין ישן (בבא קמא כו א), אם אינו עוסק בתורה ובמעשים טובים. התעוררות הזו, יתעורר בכל יום מימי אלול בתקיעת שופר.

(השל"ה הקדוש - מסכת ראש השנה תורה אור)

